

LA TORNADA

La senyora Pilar torna al seu estimat barri després d'haver estat quasi dos anys a casa de la seva germana per causes desconegudes. En arribar, nota que no hi ha cap persona al carrer, la qual cosa és molt estranya, perquè en aquell barri sempre hi ha algú. Després de ser allà tot el dia li arriba una carta on posa una sèrie de coses que no pot fer, però ella les fa sense donar-li importància.

ESCENA I

Pilar arriba en el cotxe del seu nebot a la porta de la seva humil i petita casa, que es veia il·luminada per la llum del sol, i que portava tant de temps sense veure.

Pilar: Per fi a casa! No m'ho puc creure.

Nebot: Ja ets a la teva llar tieta, vindrem a visitar-te. Gaudeix!

Pilar: Gràcies, Pau, adéu, *carinyo*. (li fa dos petons acomiadant-se)

El nebot de la Pilar, el Pau, puja al cotxe deixant-li una mirada entre tristesa i alegria. La Pilar entre emocions, s'adona que no hi ha ningú pels petits i antics carrers del barri.

Pilar: Com és que no hi ha ningú per aquí? Serà l'hora de menjar, però és molt estrany, aquí sempre hi ha gent.

La Pilar obra la porta de la seva casa.

Pilar: Uf! Que obscur està tot això, quanta pols!

Deixa el transportí de la seva gata a sobre del marbre de la cuina ple de pols, sense fer cap soroll, i encén els llums.

Pilar: Està tot tal i com ho vaig deixar abans d'anar-me'n. Com enyorava casa meva!

Investigant la seva casa com si d'un lloc desconegut es tractés arriba a la seva habitació.

Pilar: Tinc molta son, dormiré uns minutets.

Passa el temps, i els minuts es van fer hores, hores molt llargues.

"MEU! MEU! MEU!"

Aquest soroll fa llevar la senyora Pilar: és la gata. Totes aquelles hores que la senyora portava tenint el plaer de dormir amb un son profund, la gata estava sofrint tancada en un transportí on només podia veure la porta de la cuina entre línies a sobre del marbre brut.

Pilar: Ohh! Gateta. Ho sento. *(li obre la porta del transportí preocupada)*

La gata surt del transportí deixant un miol trist baixant del marbre de la cuina amb un petit salt.

Pilar *(després de posar-li el menjar i l'aigua a la seva gata):* Aniré a comprar, necessito menjar i provisions.

Quan la Pilar arriba a la porta per agafar el seu abric, cau una carta de la bústia

Pilar: Què és això? Si acabo d'arribar. *(Llegeix en veu alta)* "Hola ciutadà/na, l'informem que el barri ha quedat despoblat per una malaltia que va acabar amb la meitat de les persones. A partir d'ara no es pot ni entrar ni sortir del barri, ni tampoc de casa, ja que podria contreure la malaltia. Gràcies."

Pilar: Si això és veritat, explicaria per què no hi ha ningú pels carrer, però segur que és una petita broma de benvinguda dels veïns, sempre igual...

Posa un sol peu al carrer, i sona un timbre que remou tota la casa.

ESCENA II

Habitació a les fosques.

Pilar: On soc? Està tot negre! Gatetaaa! Què és això!?

Veü: Pilar, Pilar, Pilar...

Pilar (*crident i amb por*): QUÈ? Què és això? Qui ets?

Veü: No hauries d'haver marxat a casa de la teva germana Marina per pur plaer. I sense saber res del teu barri durant aquest dos anys...

S'encén una petita llum que només il·lumina un matalàs llençat a un terra de ciment.

Pilar: Jo no dormiré allà! No! Traieu-me d'aquí, si us plau!

Veü: Tranquil·la, això és un petit experiment. Si trobes la clau i la porta de l'habitació en deu minuts, podràs ser lliure, si no, et quedaràs aquí o t'enviarem a un destí desconegut i no te'n recordaràs de res.

Pilar: Això és impossible, com em puc oblidar de la meva família?

Veü: Com et vas oblidar del teu barri durant aquells dos anys.

Pilar: Jo no em vaig oblidar de res del meu barri. I amb la meva gateta què fareu

Veü: Quan tot passi ja no te'n recordaràs d'ella.

La Pilar comença a cridar com embuixada, com un animal.

Veu: Para ja de cridar. El temps per buscar la clau i la porta de l'habitació comença en tres, dos, u... temps!

La Pilar comença a buscar la clau per tota l'habitació en l'obscuritat i submergida dins la por del seu cos. Al cap d'uns quatre minuts troba la porta.

Pilar: Crec que aquesta és la porta! Però ara com trobo la clau sense perdre-la?

La mateixa llum que il·luminava el matalàs, també ho fa amb la porta

Veu: Ja està, segueix, et queden 4 min i mig per completar el temps donat.

La Pilar, nerviosa, comença a buscar la clau sense dir cap paraula.

Veu: 3, 2, 1... temps acabat! Ara aniràs a un lloc desconegut, no has trobat la clau, Pilar.

Pilar: No, no! Si us plau! No te'n vagis! No em deixis aquí sola.